

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΤΟΠ-ΧΑΝΑ

Ἀριθμ. 262 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Θ. Θεοδωρόπουλος.

Δημόσιος υπάλληλος δικαιούται εἰς ἀπόληψιν τοῦ μισθοῦ του, ἂν ἐξ ἀνωτέρας βίας δὲν ἦδυνήθη νὰ παράσχω τὴν ὑπηρεσίαν του, ἐφ' ὅσον δὲν προσήνεγκε τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν εἰς ἄλλον ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀμοιβῇ.

Ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ τῇσχέσεως τῶν Δημοσίων υπαλλήλων ἀπέναντι τῇ Πολιτείᾳ ὡς πρὸς τὴν προσφερομένην αὐτῇ δημοσίαν ὑπηρεσίαν των, ἐφαρμογὴν ἔχουσιν οἱ ἐπὶ τῇ ἐκμισθώσεως ἐργασίας κανόνες τοῦ Δικαίου (Π (19,2) 19 § 20 καὶ 1', 22) 4) κατ' αὐτοῦ; δὲ, ἂν ἡ ἐργασία δὲν πρᾶσθῃ, διότι ὁ μισθωτὴς δὲν δύναται νὰ δεχθῇ αὐτήν, ὁ ἐκμισθωτὴς οὐδὲν ἤττον ὁ πρόθυμος ἑαυτὸν πρᾶσχων, λαμβάνει μισθὸν καίτοι οὐδὲν παρέχων, μηδὲ ὡς εὐθυνόμενος διὰ τὰ τυχερά, καθόσον οὐδεὶς ὑποχρεοῦται εἰς τ' ἀδύνατα, καὶ οὐδεμίαν διὰ τὰ τυχερά φέρει εὐθύνην, οὔτε ἐξ αὐτῶν δικαιολογεῖται ἡ στέρησις τοῦ μισθοῦ. τότε δὲ μόνον δὲν δικαιούται εἰς ἀπόληψιν τοιούτου, ὅτε προσήνεγκεν ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀμοιβῇ εἰς ἄλλον τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν (ἄρθρ. 982 Ἀστ. Κώδικος; Καλλιγὰ Ἐνοχικὸν § 321 Dermburg § 112 τόμος 3ος Βίντσαϊτ § 401 τόμος 4ος). Ὅθεν νόμος βέβαιος κατ' ἀρχὴν ἐστὶν ἡ ἐπιδίκος ἀγωγὴ, δι' ἧς ὁ ἐνάγων ἐπιδιώκει τὴν ἀπόληψιν μισθοῦ κατὰ τοῦ ἐναγομένου κατὰ τὸν ἐν αὐτῇ ὀριζόμε-

νον χρόνον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἠδύνατο κατ' αὐτὸν νὰ προσφέρῃ τὴν ὑπηρεσίαν του, ἂν καὶ ἦτο πρόθυμος πρὸς τοῦτο, ὡς ἐκδιωχθεὶς παρὰ τῶν ἐπαναστατῶν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπανεέλθῃ ἄνευ κινδύνου τῆς ζωῆς του, οὐδὲ νὰ προστατευθῇ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐγκατασταθῇ ἀκινδύνως ἐν τῇ θέσει του ὡς ἐκ τῆς ἀνωμάλου καταστάσεως, ἀβάσιμον δὲ τό περὶ τοῦ ἐναντίου τῆς ἐφέσεως παράπονον.

Ἀριθ. 263 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς

Ἡ παράλειψις τοῦ Δικαστηρίου νὰ κολάσῃ παράπτωμα διαπραχθὲν ἐν συνεδριάσει δὲν συνεπάγεται πειθαρχικὴν εὐθύνην, ἐφ' ὅσον δὲν ὀφείλεται εἰς ἀμέλειαν.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὅτι ἐχορηγήθη εἰς τὰ Δικαστήρια ἡ κατὰ τὰ ἄρθρα 132, 133, 161 καὶ ἐπόμενα ποινικὴ δικαιοδοσία, χάριν τῇ ἐν ταῖς συνεδριάσεσιν εὐταξίας, εἰδικῶς δ' ὅταν ἀφορᾷ περὶ πτωμάτων τινα δικηγόρων ἐδόθη εἰς τὰ Δικαστήρια τὸ δικαίωμα κατὰ τὰ ἄρθρα 96 καὶ 99 τοῦ δικαστικοῦ Ὁργανισμοῦ νὰ κολάζωσι τὰ περὶ πτωμάτων ταῦτα κατὰ πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως, οὐδόλως ἔπεται, ὅτι ἡ παράλειψις τοῦ Δικαστηρίου ἐν δεδομένη περιστάσει νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν δικαιοδοσίαν ταύτην καὶ κολάσῃ τὸ ὑπὸ δικηγόρου διαπραχθὲν τυχὸν παράπτωμα,

συνεπάγεται, πάντοτε εθύνην τινά πειθαρ-
χικήν κατὰ τοῦ Δικαστηρίου, ἐρ' ὅσον ἡ
παράλειψις αὕτη δὲν εἶναι ἀποδοτέα εἰς ἀ-
μέλειαν ἢ κουφότητα, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμέ-
νου δὲν ἀνευρίσκει τὸ Δικαστήριον, κατὰ
τὴν κρίσιν του, τὸ στοιχεῖον ἀμελείας ἢ
κουφότητος ἀποδοτέας εἰς τὸν μνηνόμενον
Πρόεδρον τῶν ἐν Χανίοις Πρωτοδικῶν ἐπὶ
τῷ ὅτι παρέλιπε νὰ τιμωρήσῃ πειθαρχικῶς
τὸν δικηγόρον ἀπευθύναντα ἐνώπιον του συ-
νεδριάζοντος ἐπὶ δικῶν περὶ ἐξώσεων δυσ-
στροπούντων μισθωτῶν, ὑδριστικὴν τινὰ
φράσιν κατὰ τοῦ μηνυτοῦ Κυριάκου Σαββά-
κη, ἀφοῦ δὲν εἶναι βεβαιωμένον, ὅτι ἡ τοι-
αύτη ἐξύβρις ὑπέπεσεν ἀκριβῶς εἰς τὴν
ἀντίληψιν τοῦ δικάζοντος Προέδρου, τοῦθ'
ἔπερ ἦτο προαπαιτούμενον ἀπαραίτητον
ὅπως δυνήθῃ οὗτος ν' ἀσκῇ προσηκόντως
τὴν κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ Δικα-
στικοῦ Ὁργανισμοῦ καὶ τῆς Πολιτικῆς Δι-
κονομίας δικαιοδοσίαν του. Κατὰ ταῦτα δὲν
ὑπάρχει περίπτωσις πειθαρχικῆς τιμωρίας
τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Χανίοις Πρωτοδικῶν
ἐπὶ τῇ ἀνωτέρω ἐκτεθείσῃ πράξει.

Ἄριθ. 264 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Θ. Θεοδωρόπουλος.

Δὲν χωρεῖ προσωρινὴ κράτησις κατὰ κληρο-
νόμων ὀφειλέτου ὑποκειμένου εἰς τοιαύτην.

Ἐπειδὴ ὁ μὲν ἀρχικῶς ὑπόχρεως εἰς
πληρωμὴν τοῦ ἐπιδίκου ποσοῦ ὑπέκειτο
εἰς προσωπικὴν κράτησιν δυνάμει τοῦ ἄρ-
θρου 390 ἐδ. 8 τῆς παλαιᾶς Πολ. Δικο-
νομίας ἰσχύοντος ἤδη, ὁ κληρονόμος ὁμῶς
τούτου καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην ἐ-
ναχθεῖς, δὲν ὑπόκειται ὡς μὴ ἐλθὼν εἰς
οὐδεμίαν ἐνασχικὴν σχέσιν μετὰ τῆς ἐνα-
γούσης καὶ διότι ἡ προσωπικὴ κράτησις
συνδέεται στενῶς μὲ τὸ πρόσωπον τοῦ ὀ-
φειλέτου ἀποσβενομένη διὰ τοῦ θανάτου
(Dalbor 469 Α Π. 26 τοῦ 1883) ἐπομέ-
ως ἢ τοῦ ἐνάγοντος αἴτησιν ὅπως ἀπαγ-
γελθῇ τοιαύτη κατὰ τοῦ ἐναγομένου ἀ-
βάσιμός ἐστι κατὰ τὸ σχετικὸν περὶ τούτου
ἐφέσεως παράπονον.

Ἄριθ. 267 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Ἀριστ. Ἀλεξάνδρου.

Καλῇ τῇ πίστει οἰκοδόμησις ἐπὶ ξένου γη-
πέδου, ἀποτελοῦσα τρόπον κτήσεως κυριότητος
κατὰ τὸν Ἀστ. Ὁθωμ. Κώδικα δὲν ἀποτελεῖ
τοιούτον κατὰ τὸν ἐν ἰσχύϊ,

Ἀποσβεστικὴ τῆς κυριότητος παραγραφὴ προῦ-
ποτίθῃ κατοχὴν τοῦ προτείνοντος ταύτην δια-
νοίᾳ κυρίου.

Ἐπειδὴ μὴ ὀρίζοντος τοῦ ἐκκαλοῦντος
Κοινωφελούς ταμείου, ὅτι ὁ ἐναγόμενος
εἰδικὸς διάδοχος αὐτοῦ ὠκοδόμησεν ἐπὶ
τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ οἰκοπέδου μετὰ τὴν
κατακρήμνισιν τῆς πρὶν ἐπ' αὐτοῦ οἰ-
κοδομῆς οὔσης ἡρειπωμένης πρὸ τῆς ἰ-
σχύος τοῦ νῦν Ἀστ. Κώδικος τοῦ 1903,
ἡ ἐνστάσις αὐτοῦ ὅτι ὁ ἐναγόμενος Τσι-
κούρας οἰκοδομήσας καλῇ τῇ πίστει τὴν
οἰκοδομήν, ἧς ζητεῖται ἡ διανομὴ διὰ τῆς
ἀγωγῆς, ἐγένετο ἀποκλειστικὸς κύριος αὐ-
τῆς δυνάμει τοῦ ἄρθρου 906 § 3 τοῦ
παλαιοῦ Ἀστ. Κώδικος, μὴ βάσιμος
ἐστὶ, διότι ὁ νῦν ἰσχύων νόμος τοιαύτην
κτῆσιν τῆς κυριότητος δὲν ἀναγνωρίζει
ἐπὶ τῇ βάζει δὲ τοῦ παλαιοῦ νόμου ἔπρεπε
νὰ συντρέξῃ οἰκοδόμησις καλῇ τῇ πίστει
ἐπὶ ξένης γῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἰσχύος
αὐτοῦ ὅθεν ἀπορριπτεῖται ὁ περὶ τοῦ ἐναν-
τίου λόγος ἐφέσεως τοῦ Κοινωφελούς Τα-
μείου.

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι ἐφέσεως τοῦ αὐτοῦ
ἐκκαλοῦντος, ὅτι τὸ ἐπιδίκον ἐδόθη εἰς ὑ-
ποθήκην παρὰ τῆς δικαιοπαρόχου τοῦ
ἐνάγοντος, ὅτι δὲν ἀπευθύνεται ἡ ἀγωγὴ
καὶ κατὰ ταύτης, καὶ ὅτι ὁ Σκουλούδης
ἐνάγων ἡγόρασε τὸ ἐπιδίκον ἀντὶ 100
δραχμῶν γνωρίζων ὅτι ἡ πωλήτρια ἐστὶν
ὀφειλέτις τοῦ Κοινωφελούς ταμείου ἄνευ
νομικῆς σημάδας εἰςὶ διὰ τὸ νόμον βί-
σιμον τῆς ἀγωγῆς περὶ διανομῆς, οὔτε
ἐμποδίζουσιν ὅπως ὅποτε τὴν ἐνάσκησιν
αὐτῆς, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἅπαντες εἰσὶ
ἀπορριπτέοι.

Ἐπειδὴ μὴ ὀρίζοντος τοῦ ἐκκαλοῦντος
ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἢ οἱ δίκαιοπαρόχοι του

κατεῖχον διανόμῃ κυρίου τὸ ἐπιδίκον καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς τὸν ὀριζόμενον εἴτε ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ εἴτε ὑπὸ τοῦ νέου Ἀστ. Κώδικος, ἡ ἔνστασις αὐτοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ οἱ δικαιοπάροχοι αὐτοῦ ἀπώλεσαν τὸ δικαίωμα των μὴ ἐνασκῆσαντες τὴν ἀγωγὴν των ἐπὶ δέκα πενταετίαν ἢ εἰκοσαετίαν μὴ βάσιμός ἐστι καὶ ἀπορριπτέα, διότι κατὰ νόμον ἐπὶ ἀποσβεστικῆς παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος τῆς κυριότητος, δεόν ὁ προτείνων ταύτην νὰ κατέχη τὸ ἐπιδίκον ἀκίνητον.

Ἀριθ. 269 τοῦ 1907

Ἀριστ. Ἀλεξάνδρου εἰσηγητῆς.

Τὰ τῆς ἐκ διαθήκης κληρονομίας παρὰ Μουσουλμάνους ρυθμίζονται κατὰ τὸν Εἰδικὸν Νόμον 434.

Ἐπειδὴ τὴν ἐκ διαθήκης κληρονομίαν μεταξὺ τῶν Μουσουλμάνων διέπει ὁ εἰδικὸς νόμος 434 τῆς Μουσουλμανικῆς Κοινοτήτος τῆς 12 Σεπτεμβρίου 1901, ὅστις δὲν ἀντίκειται ποσῶς πρὸς τὸ ἄρθρον 92 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1899, καθ' ὃ ἐν πάσῃ περὶ κληρονομίας δίκῃ ἐφαρμόζεται ὁ νόμος τοῦ κληρονομουμένου, διότι ἴσα ἴσα ρυθμίζει τὴν ἐκ διαθήκης διαδοχὴν παρὰ Μουσουλμάνους, περὶ ἧς δὲν προβλέπει τὸ ἱερὸν Δίκαιον, εἰ μὴ μόνον ὅτι δύναται ὁ Μουσουλμάνος νὰ διαθέσῃ τὸ τρίτον τῆς περιουσίας του μετὰ θάνατον, καὶ μὴ βάσιμος προβάλλει τὸ ἐναντίον ὁ ἐναγόμενος ἐκκαλῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 90 τοῦ εἰρημένου 434 νόμου ἕκαστος δύναται νὰ διαθέσῃ διὰ πράξεως τελευταίας βουλῆσεως τὰ τῆς περιουσίας αὐτοῦ διὰ τὸν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν αὐτοῦ χρόνον κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 100 τοῦ αὐτοῦ νόμου οἱ ἔχοντες κατιόντες ἢ ἀνιόντες κληρονόμους, διαθέτοντες τὰ τῆς περιουσίας των ὀφείλουσι νὰ ἀφίνωσιν εἰς ἕκαστον τῶν εἰρημένων κληρονόμων των τὸ ἐν τρίτον τῆς ἐξ ἀδιαθέτου μερίδος του, ἄλλως κατὰ τὸ ποσὸν τοῦτο ἀκυροῦται

ἡ πράξις τελευταίας βουλῆσεως, τὰ τοῦ τύπου δὲ τῶν διαθηκῶν καὶ τῆς ἐξαυτῶν διαδοχῆς ρυθμίζονται κατὰ τὸ κοινὸν δίκαιον συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 τοῦ εἰσαγωγικοῦ νόμου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον τοῦτο διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 133 τῆς εἰδικῆς Δικονομίας ὡς νόμος κοινὸς μεταξὺ Μουσουλμάνων καὶ χριστιανῶν, ἔχοντος τοῦ ἄρθρου τούτου οὕτω ἐδ. 2. «Αἱ ἐν τῇ διαθήκῃ διατάξεις οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ ἔκφρασις τοῦ διαθέτου, ἐὰν εὐκρινῶς ἐξάγεται ἡ βούλησις αὐτοῦ, ἔχουσι πλῆρες ἀποτέλεσμα καθόσον δὲν προσβάλλεται ἡ νόμιμος μοίρα των ἐν τοῖς νόμοις ὀριζομένων προσώπων». Ἐν δὲ τῇ δικαζομένῃ ὑποθέσει ἀφοῦ ὁ ἐναγόμενος δὲν εἶναι οὔτε ἀνὴρ οὔτε κατιὼν τῆς διαθέτουσας, ἀλλὰ σύζυγος αὐτῆς, αὕτη ὁθωμνὶς οὕσα οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν εἶχε ν' ἀφ' ἧς διὰ τῆς διαθήκης τῆς ἐλευθέρου οἰονδήποτε ποσοστὸν ἐκ τῆς κληρονομίας τῆς ἀφαιρείται τῷ ἐναγομένῳ καὶ βερυνθείσης διὰ κληροδοτήματων, οὔτε δικαιούται ὁ ἐναγόμενος σύζυγος καὶ κληρονόμος νὰ φιλικιδεῖται τὰ κληροδοτήματα, διότι τοιοῦτον δικαίωμα δὲν ἀναγνωρίζουσιν αὐτῷ αἱ ἀνωτέρω διατάξεις τῶν νόμων ὅθεν ὁμολογοῦντος τοῦ ἐναγομένου, ὅτι τὸ ὅλον τῆς κληρονομικῆς περιουσίας ἐνταῦθα ἀνέρχεται εἰς δραχ. 12760 τὰ δὲ ἐπιβαρύνοντα τὴν κληρονομίαν χρεὴ καὶ κληροδοτήματα ἀνέρονται εἰς μόνον δρα. 11,820, ὀφείλονται ὑπ' αὐτοῦ ἀκέραια τὰ κληροδοτήματα πρὸς τοὺς ἐνάγοντας τὰ κληροδοτηθέντα αὐτοῖς διὰ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ διαθήκης, ἐφ' ὅσον βαρύνουσι τὴν κληρονομικὴν τοῦ ἐναγομένου μοῖραν, δηλαδή κατὰ τὸ ἥμισυ, ἥτοι δύο χιλιάδες δραχμαὶ διὰ τὸ ἐνάγοντα καὶ χίλιαι δραχμαὶ διὰ τὴν ἐνάγουσαν, τοῦτο δὲ αὐτεπαγγέλτως πράττει τὸ Δικαστήριον προκειμένου περὶ ἐφαρμογῆς νόμου, ἀφοῦ οἱ ἐνάγοντες περαπονοῦνται κατὰ τῶν πρωτοδικῶν ἀποφάσεων δι' ἰδίαν ἐφέσεως ζητούντες ἐπὶ ἄλλοις νομικοῖς ἐπιχειρήμασι τὴν παραδοχὴν καθ' ὅλα κληρίαν τῆς ἀγωγῆς.

τούτων λοιπὸν τεθέντων ἀπορριπτέα μὲν ἐστὶν ἡ ἔφεσις τοῦ ἐναγομένου ἐκκαλοῦντος, δεκτὴ δὲ ἡ τῶν ἐκκαλοῦντων ἐναγόντων ἔφεσις κατὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, ἐφ' ὅσον αὐταὶ δὲν ἐπεδίκασαν τοῖς ἐνάγουσι ὁλόκληρον τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτῶν αἰτούμενον ποσόν.

Ἄριθμ. 270 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Ἄριστ. Ἀλεξάνδρου

Νόμος τουρκικὸς, μὴ ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς δὲν ἰσχύει ἐν Κρήτῃ μετὰ τὸ 1880.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος τῆς Ὀθωμανικῆς Αυτοκρατορίας περὶ τοῦ ὅτι δὲν δύναται νὰ λάθῃ ὁ δανειστὴς τόκους πέραν τοῦ κεφαλαίου μετεγενέστερος ὢν τοῦ 1880 οὐδεμίαν ἰσχὺν ἔχει ἐν Κρήτῃ ὡς μὴ ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Κρητικῆς Βουλῆς ἢ Συνελεύσεως· ἐπομένως μὴ βραδίμως παραπονοῦνται κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως οἱ ἐκκαλοῦντες ὡς ἐπιδικασάσης τόκους πέραν τοῦ κεφαλαίου.

Ἄριθ. 272 τοῦ 1908

Εἰσηγητὴς Ἄριστ. Ἀλεξάνδρου

Ἡ δεκαήμερος τῆς ἀνακοπῆς κατὰ πλειστηριασμοῦ προθεσμία τῆς Παλ. Πολ. Δικονομίας εἶναι πρὸς κοινοποίησιν αὐτῆς καὶ οὐχὶ πρὸς κατάθεσιν. — Ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος δικαιούται νὰ ζητήσῃ ἐγγύησιν παρ' ἀφερεγγίου ὑπερθεματιστοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ προθεσμία ἡ δεκαήμερος τοῦ ἄρθρου 371 τῆς Πολ. Δικονομίας τοῦ 1880 διὰ τὴν ἀνακοπὴν κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐτέθη, ὅπως ἐντὸς αὐτῆς κοινοποιηθῇ ἡ ἀνακοπὴ, οὐχὶ δὲ ἵνα προσάγῃται κατ' αὐτὴν αὕτη, ἐπομένως ἐνταῦθα μὴ ἰσχυρίζομένου τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ ἐφ' ἧς ἐδίκασεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀποφάσις ἐκοινοποιήθη αὐτῷ μετὰ τὴν πάροδον τῶν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τελείσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὀρθῶς, εἰ καὶ δι' ἄλλον λόγον, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον

ἀπέρριψε τὴν ἐνστάσιν τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ περὶ ἀπαρδέκτου ταύτης ὡς ἐκπροθέσμου, τοῦθ' ὅπερ ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 42 τῆς εἰρημένης Δικονομίας, καθ' ἣν οὐδὲν δικόγραφον, οὐδεμίαν δικαστικὴν πράξιν καὶ οὐδεμίαν ἀποφάσιν ἐπιφέρουσιν ἀποτελέσματα κατὰ τινος, ἐὰν μὴ προσηκόντως τῷ ἐπεδότησαν· ἄρα μὴ βράσιμος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος, ἐφέσω, εἰ καὶ ἡδυνάτο τις εἰπεῖν, ὅτι ἐνταῦθα ὁ νόμος κηρυχθεὶς καὶ ἀνεκδοικαστῶς ὀρίζει διὰ τοῦ ρηθέντος ἄρθρου 371 ὅτι ἡ ἀνακοπὴ προσάγεται ἐντὸς τῆς δεκαήμερου προθεσμίας, ὅπερ γραμματικῶς οὐδὲ καὶ πόρρωθεν ἔχει τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀκοινοποιεῖται· ἐπομένως ἀπαρδέκτος ἦν ἡ ἀνακοπὴ ὡς ἐκπροθέσμως προσαχθεῖσα, λογιζομένης καὶ τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 189 τῆς πολιτ. Δικονομίας τοῦ 1903. Εἶνε δὲ σύμφωνος ἡ ἐρμηνεία αὕτη περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 371 τῆς Πολ. Δικονομίας τοῦ 1880 πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 100 καὶ 101 αὐτῆς καθ' ἣς προσάγεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Πρωτοδικείου ἡ ἀγωγὴ. Ἡ δὲ δευτέρα παράγραφος τοῦ ἄρθρου 42 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἐξαίρει τὰς περιπτώσεις καθ' ἣς καὶ ἄνευ κοινοποιήσεως ἐπέρχονται ἀποτελέσματα, ὁπόταν ρητῶς ὀρίζει τοῦτο ὁ νόμος ὡς ἐνταῦθα.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις διὰ τοῦ λόγου τοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ σκέψει αὐτῆς ἀναφερομένους, οὓς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο κρίνει ὡς ὀρθοὺς καὶ στηριζομένους εἰς τὸν νόμον, ἀπέρριψε τὴν ἐνστάσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἔχει δικαίωμα ὁ ὀφειλέτης ν' ἀνακόψῃ τὸν πλειστηριασμὸν καὶ μὴ βραδίμως παραπενοῖται περὶ τοῦ ἐναντίου ὁ ἐκκαλὼν.

Ἐπειδὴ νῦν μὲν δὲν ὀρίζεται ὑπὸ τῆς Πολ. Δικονομίας ὅτι ὁ συμβολαιογράφος ὡς ὑπάλληλος ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὀφείλει νὰ ζητήσῃ ἐγγύησιν παρὰ τῶν

ὕπερθεματιστῶν, οὓς γνωρίζει ὡς μὴ φερεγγύους καὶ μὴδυναμένους νὰ ἐκπληρώσωσι τὰς ὑποχρεώσεις των, ἐν τούτοις ὁ συμβολαιογράφος, ὡς ἀρχὴ ἐνεργοῦσα τὸν πλειστηριασμὸν πρὸς τὸ συμφέρον ἀπάντων τῶν δανειστῶν τοῦ ὀφειλέτου καὶ αὐτοῦ τούτου, ἔχει δικαίωμα καὶ καθήκον νὰ ζητῇ ἐγγύησιν παρὰ τῶν ὁμολογουμένων ἀφερεγγύων ὑπερθεματιστῶν ὡς πᾶς πωλητῆς, τοῦθ' ὅπερ ὅχι μόνον δὲν ἀποκλείει τὸν ἐλεύθερον συναγωνισμὸν, ἀλλὰ τούναντίον ἐξασφαλίζει αὐτὸν, καθόσον δὲν ἀπομακρύνονται ἀπ' αὐτοῦ οἱ φερέγγυοι ὑπερθεματισταὶ οἱ πραγματικῶς προσφέροντες, ὑπὸ τῶν μὴ φερεγγύων, οὔτινες συνενοούμενοι μετὰ τοῦ ὀφειλέτου καὶ εἰκονικῶς προσφέροντες ὑπέρογκα ποσὰ ἤθελον ματαιῶναι τοὺς πλειστηριασμοὺς, μὴ ἔχοντες νὰ καταβάλλωσι τὸ προσφερόμενον ἐκπλειστηριασμα' ἐπομένως ἐν προκειμένῳ, μὴ ἰσχυρίζομένων τῶν ἀνακοπόντων ὀφειλετῶν, ὅτι ὁ Μανούσος Παπαδόπουλος ἦτο φερέγγυος, ὁρῶνς ὁ συμβολαιογράφος ἐπὶ τοῦ πλειστηριαμοῦ ἀπέκλεισεν αὐτὸν τοῦ πλειστηριαμοῦ ὡς μὴ φερέγγυον, καὶ μὴ νομίμως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἠκύρωσε τὸν πλειστηριασμὸν περὶ οὗ πρόκειται ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ὅθεν μεταρρυθμιστέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις δεκτῇ γινομένης τῆς ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ οἱ ἀνακόπτοντες ὀφειλέτα. ἰσχυρίζονται ἐν τῇ ἀνακοπῇ των, ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ δανειτῆς κατὰ τὴν 25 Μαρτίου τοῦ 1895 λαβὼν παρὰ τοῦ ἀρχικοῦ ὀφειλέτου γρόσια ταμειακὰ 2160 ἐποιήσατο ἄρσιν ὀλοκλήρου τοῦ χρέους δι' ὅπερ ὁ προσβαλλόμενος πλειστηριασμός, συνταχθεὶς περὶ τούτου συμβολαιογραφικῇ πράξει, ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου Χανίων Πάνου Χαϊδούλη, ἦτις ἀπωλέσθη τυχαίως ἐκ πυρκαϊᾶς κατὰ τὰς τετραχὰς τοῦ Μαΐου τοῦ 1896 τὸν ἰσχυρισμὸν των δὲ τοῦτον οὐτιῶδ' ὄντα καὶ ἀρνούμενον ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνα-

κοπῇ, ὀφείλουσι ν' ἀποδείξωσιν οἱ ἀνακόπτοντες καὶ διὰ μαρτύρων διὰ τὸ ἀδύνατον τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως δὲν εἶνε δὲ ἀπράδεκτος ὁ ἰσχυρισμός, οὗτος, διότι μὴ ὑφιστάμενου νομίμως χρέους δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐγκυρὸς πλειστηριασμός, οὔτε ἀποκλείεται ὑπὸ τοῦ Νόμου ἡ προβολὴ τῆς ἀνυπαρξίας τοῦ χρέους κατὰ τὴν ἀνακοπὴν κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὡς μὴ ὁρθῶς ἐσκέφθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις.

Ἄριθμ. 275 τοῦ 1907

Εισηγητὴς Κ. Παπαδάκης

Ἄκυρος ἐγγραφή ὑποθήκης γενομένη ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Κανον. Ὑποθηκαφ. τοῦ 1880 εἰς μίαν μόνον τῶν ἐν τῇ Νήσῳ δύο γλωσσῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Κανονισμοῦ τῶν ὑποθηκοφυλακείων ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐγγραφῇ ἡ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑποθήκη, ἡ ἐγγραφή πάσης ὑποθήκης διὰ νὰ ἦναι ἐγκυρὸς ἔπρεπε νὰ γίνεταί διπλῇ Ἑλληνιστὶ καὶ Τουρκιστὶ, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 18 τῆς εἰσαγωγῆς Δικαστικῆς Νομοθεσίας αἱ μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου γενομένοι ἐγγραφαὶ καὶ μεταγραφαὶ ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ Κανονισμοῦ τῶν ὑποθηκοφυλακείων τοῦ 1880 εἰσὶν ἐγκυροὶ ἂν μὴ πάσχωσιν ἀκυρότητα τινὴ ἐπὶ τῇ θάσει τῶν νόμων τούτων, ἐν προκειμένῳ ὅθεν ὁρθῶς τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον ἠρμήνευσε καὶ ἐφῆρμεσε τὸν Νόμον ἀπορρίψαν τὴν ἀπὸ 16 Μαΐου 1905 ἀνακοπὴν τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ἀνακόπων ἐκκαλὼν ὡμολόγει ὅτι ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγεγραμμένη ὑποθήκη ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀνακοπῇ του ἀναφερομένων κτημάτων εἶχεν ἐγγραφῇ μόνον εἰς τὴν Τουρκικὴν γλῶσσαν, ἡ τοιαύτη ὅμως ἐγγραφή ἦτο ἄκυρος κατὰ τὸν Κανονισμὸν τῶν ὑποθηκοφυλακείων τὸν ἰσχύοντα κατὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης· ἐπομένως τὸ παράπονον τοῦ

ἐκκαλοῦντος περὶ κακῆς ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου ὑπὸ τοῦ πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου κρίνεται ἀβάσιμον.

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ νόμου περὶ ὑποθηκῶν ἀφορᾷ τὰς δηλώσεις καὶ διατυπώσεις τῶν προήγουμένων ἀρθρῶν αὐτοῦ 68, 67, 66, 65 οὐδὲ μὴ δὲ ἀφορᾷ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ τῶν ὑποθηκοφυλακείων.

Ἀριθμ. 276 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Κ. Παπαδάκης.

Διὰ τοῦ Συντάγματος τοῦ 1899 ἐγένοντο τελείας ἰδιοκτησίας εἰς χεῖρας τῶν νομίμων κατόχων ὅλα τὰ βακουφικά, πλήν τῶν ρητῶς ἐξαιρουμένων. — Ἀγοραπωλησία ἀκινήτου ἐν Τουρκίᾳ συνομολογουμένη γίνεται καὶ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, καὶ διὰ δύο διακεκριμένων συμβολαίων περιεχόντων τὰς δηλώσεις τῶν συμβαλλομένων.

Ἐπειδὴ ἀβάσιμος ἐπίσης εἶναι ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως, ὅτι οὐδέποτε ὁ Χουσεῖν Μπαντριζαδὲς ἐγένετο κύριος τοῦ ἐπιδίκου, ἀλλ' ἦτο ἀπλῶς; μουτεβεληῆς μετὰ τὸν θάνατον δὲ τούτου ἐγένετο τὸ ἐπιδίκον Ὁρσηκευτικὸν Ἰδρύμα, ἡτοιχεῖς κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 45 τοῦ 1300 ἀφιερωτηρίου, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 107 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος ὅλα τὰ βακουφικά κτήματα οἰκισθῆποτε κατηγορίᾳ ἔγειναν κτήματα τελείας ἰδιοκτησίας εἰς χεῖρας τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Συντάγματος τοῦ 1899 νομίμων κατόχων αὐτῶν καὶ τῶν καθολικῶν καὶ εἰδικῶν διαδόχων τῶν. Ἐξαιροῦνται τῆς διατάξεως ταύτης τὰ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Συντάγματος τοῦ 1899 α'.) Ἀπρόσδοα εὐαγῆ καθιδρύματα, β'.) Κτήματα τῶν ὁποίων ἡ χρῆσις εἶναι καθιερωμένη ὑπὲρ θρησκευτικοῦ λειτουργήματος, γ'.) Προσοδοφόρα μονοτελῆ κτήματα τῶν ὁποίων οὐχὶ μέρος ἀλλ' ὁλόκληρος μὲν ἡ πρόσδοσις εἶναι προσδιωρισμένη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀφιερωτοῦ εἰς ἐξυπηρέ-

τησιν εὐαγοῦς σκοποῦ, μουτεβεληῆς δὲ κατὰ τὰς αὐτὰς διατάξεις εἶναι οὐχὶ ἀτομικῶς ὠρισμένον πρόσωπον ἀλλ' ὁ ἐκάστοτε ἀντιπρόσωπος νομικοῦ προσώπου ἢ Ὁρσηκευτικοῦ Ἰδρύματος, ἢ ὁ κάτοχος Ὁρσηκευτικοῦ λειτουργήματος, χωρὶς νὰ ἔχη οὗτος ἀτομικῶς δικαίωμα ἐπὶ τῶν προσόδων τῶν κτημάτων τούτων· ἐν προκειμένῳ ὅμως οὐδεμία ἐκ τῶν ἀνωτέρω μνημονευμένων ἐξαίρεσεων συντρέχει, διότι ὡς ἔχεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 45 καὶ χρονολογίαν 23 Σεβτιοῦλ Ἐββέλ 1300 ἀφιερωτηρίου ἐγγράφου ἡ ἐπιδίκος οἰκία καὶ ἡ μετὰ τὴν πυρπόλησιν ταύτης στήλη τοῦ ἀέρος εἰσὶν ἐκ τῶν βακουφικῶν κτημάτων ἅτινα ἐγένοντο κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Συντάγματος τοῦ 1899 εἰς χεῖρας τοῦ νομίμου κατόχου αὐτῶν Χουσεῖν Ναδὴρ Μπατρηζαδὲ κτήματα τελείας ἰδιοκτησίας, διότι τοῦτο ἐβαρύνετο δι' ὠρισμένου τέλους ὑπὲρ εὐαγοῦς ἰδρύματος, μουτεβεληῆς δ' αὐτοῦ ἦτο ἀτομικῶς ὠρισμένον πρόσωπον καὶ οὐχὶ ὁ ἐκάστοτε ἀντιπρόσωπος νομικοῦ προσώπου ἢ Ὁρσηκευτικοῦ Ἰδρύματος ἢ ὁ κάτοχος Ὁρσηκευτικοῦ λειτουργήματος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως, ὅτι οὐδέποτε μετεβιβάσθη νομίμως εἰς τὸν Μεχμέτ Λεμκνρεϊζάκηκην ὑπὸ τοῦ Χουσεῖν Ναδὴρ Μπατρηζαδὲ ἡ ἐπιδίκος οἰκία, διότι δὲν συνετάχθη, ὡς ὁ νόμος ἀπαιτεῖ, συμβολαιογραφικὸν πωλητήριον ἐγγράφον, ἀλλὰ συνετάχθη ἀπλῶς ὑπὸ τοῦ Ναδὴρ Μπατρηζαδὲ ἰδιωτικὸν μονομερὲς ἐγγράφον, τὸ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 24 Μαΐου 1899, οὔτινος τὴν υπογραφήν ἐβεβίωσεν εἰς συμβολαιογράφος, εἶναι ἀβάσιμος διότι ἐν τῷ ἀπὸ 15 Σεπτέμβριον 1296 ἢ 22 Ἰουλίου 1295 Νόμῳ περὶ συμβολαιογραφῶν τῷ ἰσχύοντι ἐν Κωνσταντινουπόλει, οὐδεμία ὑπάρχει, διάταξις ὀρίζουσα, ὅτι ἡ μεταβίβασις τῶν ἀκινήτων κτημάτων δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἄλλως ἢ διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, τοῦ

ναντίον δὲ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ρηθέντος νόμου, ὅτι οἱ συμβολαιογράφοι καθήκον ἔχουσιν νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν χρονολογίαν τῶν ἐξοδικῶν συντεταγμένων ἐγγράφων, τῆς τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὅτι πᾶς συμβολαιογράφος ὀφείλει νὰ κρατῇ εἰδικὸν βιβλίον ἐν ᾧ καταχωροῦνται ἴσα ἀντίγραφα τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων καὶ συμβολαίων τῶν προσαγομένων εἰς τὸν συμβολαιογράφον πρὸς βεβαίωσιν τῆς χρονολογίας αὐτῶν, τῆς ἀπὸ 18 Σεββὰλ 1298 ἢ 1 Σεπτεμβρίου 1297 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, ἐν ᾗ ἐμπεριέχεται ἡ φράσις, ὅτι πρέπει τὰ πρωτότυπα τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν τίτλων τὰ ὅποια συντασσόμενα ἐκτὸς τοῦ συμβολαιογράφου ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν προσάγονται εἰς τὰ συμβολαιογραφεῖα πρὸς ἐπικύρωσιν νὰ φυλάττωνται καὶ κρατῶνται, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ἐπικυρωτικῆς πράξεως τοῦ Συμβολαιογράφου «Ἐπικυροῦμεν τὸ γνήσιον τῆς κάτωθεν τοῦ συμβολαίου τούτου ὑπογραφῆς τοῦ Χουσεῖν Ναδὴρ Μπατορτζαδὲ», ἐξάγεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ἀριδότης, ὅτι ἐν Κων)πόλει τὰ συμβόλαια ἀγοραπωλητίας ἀκινήτων συντάσσονται νομίμως ὑφ' οὗ τύπου· ἔχει συνεπὶ τὸ προσεγόμενον ὑπὸ χρονολογίαν 24 Μαΐου 1899, περὶσταμένου μὲν τοῦ ἀγοραστοῦ κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου, μὴ μνημονευομένης ἐν τῷ συμβολαίῳ τῆς παραστάσεως τοῦ πωλητοῦ.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς ἡ ἀγοραπωλησία ἀκινήτων εἶναι σύμβασις ἀμροτεροδάρης, ἀλλ' ἡ σύμβασις αὕτη δύναται νὰ καταρτισθῇ διὰ δύο διακεκριμένων συμβολαίων ἐν τῷ ἐνὶ τῶν ὁποίων νὰ θεσκινοῦται ἡ

δήλωσις τοῦ πωλητοῦ ὅτι πωλεῖ, ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ ἡ δήλωσις τοῦ ἀγοραστοῦ ὅτι ἀγοράζει, ὥς συνέβη ἐν προκειμένῳ, ἡ κατὰ τοιοῦτον δὲ τρόπον καταρτιζομένη σύμβασις ἀγοραπωλητίας εἶναι ἔγκυρος ὡς περιέχουσα τὰ κατὰ τὸν τῶς ἰσχύοντα Ὁθωμ. Ἀστικὸν Κώδικα ἀπαιρούμενα συστατικὰ στοιχεῖα τῆς πωλήσεως καὶ παραδοχῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 173 τοῦ ρηθέντος Ὁθωμανικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, καθ' ὃ ὅπως διὰ λόγου καὶ διὰ γραμμάτων δύναται νὰ γίνῃ ἡ πρότασις καὶ παραδοχῇ.

Ἐπειδὴ, νὰ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 884 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἡ ἐνεκεν ἐνικλήσεως εὐθύνη τοῦ πωλητοῦ πύει, ἂν ὁ ἀγοραστὴς δὲν ἀνεκοίνωσεν ἐγκαίρως τῷ πωλητῇ τὴν οἰκνῶν, αὐτὸς δὲ ἀποδείξῃ ὅτι ὑπῆρχον λόγοι δι' οὓς ἤθελεν ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή, ἐν ἐγένετο προσήκουσα χρῆσις αὐτῶν, ἐν προκειμένῳ ὁμῶς καὶ ἔγκαιρος ἀνακοίνωσις τῆς κατ' αὐτοῦ ἐκ μέρους τοῦ Λιμανρεϊζάκη γενομένης δίκης ἐκ μέρους τοῦ ἐπρεσβλήτου πρὸς τοῦ ἐκκαλοῦντα· ἐγένετο διὰ τῆς πρὸς τοῦ ἐκκαλοῦντα κοινοποιήσεως τῆς ὑπὸ χρονολογίαν 8 Ἰανουαρίου 1903 προσεπικλήσεως, καὶ λόγοι δι' οὓς ἤθελεν ἀπορριφθῇ ἡ κατὰ τοῦ ἐπρεσβλήτου ἀγωγή τοῦ Λιμανρεϊζάκη ἐὰν ἐγένετο προσήκουσα χρῆσις αὐτῶν, δὲν ὑπῆρχον ἐκτὸς ἐκείνων τοῦ ὁποίου ἐπεκλήσθη κατὰ τοῦ ἐνάγοντος Λιμανρεϊζάκη ὁ νῦν ἐπρεσβλήτος ὡς διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως των ὁμολογοῦσι καὶ αὐτοὶ οἱ ἐκκαλοῦντες, ἥτοι ὅτι οὐδέποτε ὁ Χουσεῖν Ναδὴρ Μπαντζαδὲς ἐγένετο κύριος τῆς διεκδικηθείσης

ὕπὸ τοῦ Λιμανρεϊζάκη οἰκίας, ἥ μᾶλλον τῆς στήλης τοῦ ἀέρος αὐτῆς, ἀλλ' οὗτος διετέλει ἀπλῶς μυτεροβελῆς, ἅμα δὲ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀνέυ κατιόντων τὸ ἐπιδίκον κατέστη τεκές, διότι ἀνῆκεν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν βανδαλικῶν κτημάτων τῶν μὴ μετατρέπομένων διὰ τοῦ Συντάγματος εἰς κτήμα τελείας ἰδιοκτησίας, καὶ ὅτι οὐδέποτε μετεβιβάσθη νομίμως εἰς τὸν Μεχμέτ Λιμανρεϊζάκη, ὑπὸ τοῦ Χουσεΐν Ναδὴρ Μπατριζαδὲ ἡ ἐπιδίκος οἰκία, διότι δὲν συνετάχθη ὡς ὁ Νόμος ἀπαιτεῖ συμβολαιογραφικὸν πωλητήριον ἔγγραφον, ἀλλ' ἀμφοτέρω ἀνὰ λόγους οὗτοι οὐ μόνον ἐκ τῆς μεταξὺ τοῦ Σαββᾶτων Σεζάνα καὶ Λιμανρεϊζάκη δίκης ἐκρίθησαν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀβάσιμοι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 215 τοῦ 1906 ἀποφάσεως, ἀλλὰ καὶ σήμερον προβαλλόμενοι ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων διὰ τῶν τριῶν προηγουμένων σκέψεων τῆς παρούσης κρίνονται τοιοῦτοι. ἐπομένως δὲν συντρέχει ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου. 884 τοῦ Κρητικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος κατὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου.

Ἀριθμ. 280 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Μ. Δημητρακάκης.

Ἐσφαλμένη ἡ ἐλλείπεις πιστοποίησης περὶ τοῦ χρόνου τῆς μεταγραφῆς δὲν καταστρέφει τὰ ἐκ τῆς μεταγραφῆς κεκτημένα δικαίωματα.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 27878, συμβολαίου πράξεως τοῦ οἰκείου ὑποθηκοφύλακος Μ. Σκουλά, αὐτοῦ τούτου τοῦ δόντος τὴν ἐπικαλουμένην ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου πιστοποίησιν, ἐν ᾗ δὲ ἀναφέρεται ἡ μεταγραφή του, ἀποδεικνύεται

σαφῶς ὅτι ἡ μεταγραφή τοῦ συμβολαίου τούτου ἐγένετο τὴν 2 Σηβρίου 1899, ἥτοι πολὺ προγενεστέρως τῆς ἐπιδόσεως πρὸς τὸν τῶς κύριον Κυριάκον Καρυντωνάκη τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύσαντος τὸν πλειστηριασμὸν ἐνάγοντος, γενομένης τῇ 8 Ἰουλίου 1904, ὡς ὁμολογεῖ ὁ ἐφεσιβλήτης, ἐπομένως ὁρθῶς ἀπεφάνθη τὸ πρωτόδικον Δικαστήριον, ὅτι ἡ κυριότης τοῦ ἐφεσιβλήτου δὲν ἠδύνατο, νὰ ἐπηρεασθῇ ὑπὸ τῆς μεταγενεστέρως κατασχέσεως τοῦ ἐπιδίκου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἀπορριπτέου τὸ σχετικὸν παράπρον τοῦ ἐφεσιβλήτου.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐφεσιβλήτου «ὅτι ὁ ὑποθηκοφύλαξ ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ζητηθείσῃ πιστοποιήσει περὶ τῶν μεταγραφῶν τοῦ κτήματος, δὲν ἀναφέρει τὴν εἰρημένην μεταγραφὴν ἀλλὰ μεταγενεστέρων τοιούτων, γενομένην τῇ 31 Ἰουλίου 1904 δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 40951 συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Χανίων Ι. Κουράκη» καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου ἡ πρώτη εἶναι ἀνύπαρκτος καὶ ἀνίσχυρος, εἶνε ἀπορριπτέος, διότι δὲν δύναται ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις ν' ἀνατρέσῃ τὴν ἐν τῷ συμβολαίῳ πρᾶξιν αὐτοῦ, ἥτις δὲν ἡμφισβητήθη ὡς πλαστή καὶ τὰ δικαίωματα τὰ νομίμως κεκτημένα τοῦ ἐφεσιβλήτου νὰ μεταιώσῃ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ Λιεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» παρακαλεῖ τοὺς συνδρομητὰς ὅπως καταβάλωσι τὴν ὁδὸν οὕτω λήγουσαν ἐξάμηνον συνδρομὴν αὐτῶν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἐπιτετραμμένους τὴν εἰσπραξίν οἵτινες θὰ ἐγχειρίδωσιν αὐτοῖς τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν. Γνωρίζει δὲ αὐτοῖς ὅτι ἀπὸ 1 προδεχοῦς Δεκεμβρίου θέλει ἀρχίζει τὴν δημοσίευσιν τῆς Νομολογίας τοῦ Ἐφετιοῦ Ἡρακλείου παρὰ τὴν τῶν Χανίων.

Τύποις «Νέας Ἐρευνῆς». — Χανία.